

[Axel Sørensen.]

frem her, er grunden den, at vi i husmandskredse og arbejderkredse som regel er henvist til at måtte sende vore børn ud, så de selv kan indtjene en løn. Når disse unge når den alder, hvor interessen samler sig om at komme på en af de nævnte skoler, må de til deres store skuffelse se sig nægtet tilskud til et sådant skoleophold, og det sker, fordi de har indtjent en løn, der indbefattet værdi af kost og logi enten ligger på eller lidt over den nævnte skala-grænse. Måske har det været nødvendigt for dem efter overstået militærtjeneste at tjene en løn for at kunne tage på skole.

Den del af den danske ungdom, som jeg her har nævnt, og som en del mennesker hævder selv har råd til i dag at betale deres skoleophold, må jo ufravigelig, hvis de engang skal opnå at få foden under eget bord, udvise flid og sparsommelighed for at opnå det. For dem vil muligheden af at opnå et sådant skoleophold, som ingen vil benægte har samfundsgavnlig betydning, i mange tilfælde være afhængig af, om man vil yde støtte hertil.

Hvem opnår da i dag at få de største tilskud til et ophold på en af vore højskoler eller landbrugsskoler, hvortil der anvendes et beløb på 2 mill. kr.? Ja, ser man det lidt nærmere efter, så er det jo den del af ungdommen, som arbejder hjemme i forældrenes virksomhed for en lille løn, der opnår det store tilskud. Det siger sig selv, at der her er tale om den ungdom, hvis forældre er indehavere af det større landbrug, og hvor spørgsmålet om indkomstens størrelse afgøres af de to interesserede parter. Dette får jo ikke alene skattemæssig betydning, men stiller også i det her nævnte forhold de pågældende unge gunstigere, end det er rimeligt.

Senere er man jo ofte vidne til, at de nævnte indkomstforhold udlignes, nemlig når etablering finder sted. Da er det i reglen sidstnævnte kategori, der bliver sat økonomisk bedst i gang.

Det, jeg har nævnt her som gældende for de forhold, jeg kender mest til, adskiller sig måske ikke fra, hvad der gælder i andre erhverv.

Jeg henstiller derfor til den højtærede undervisningsminister, at der sker en ændring i tilskudsreglerne, og at de i øjeblikket gældende grænser sættes betydeligt op. Jeg foreslår, at tilskuddets størrelse beregnes på grundlag af en gennemsnitsindkomst for 3 år, så vil også den tid, der er anvendt til aftjening af værnepligt, gøre sin indflydelse gældende. Jeg vil også finde det

rimeligt, at en bevislig vilje til opsparing af egen arbejdsindtægt bliver taget med i bedømmelsen, og jeg tror, det ville medvirke til at fjerne den misfornøjelse, der i dag er tilstede i husmandskredse.

Vi kan alle være enige om den store betydning, vore skoler har i samfundsmæssig henseende, og vi bør ikke lægge de unge hindringer i vejen for at komme på disse skoler, men bør tværtimod fjerne disse. Jeg har ved denne lejlighed peget på en af dem.

N. Chr. Christensen: De bemærkninger, jeg vil fremføre under denne finanslovdebat, tager især sigte på at værne erhvervslivets frihed over for statens og derunder især regeringens forsøg på at fremme statsdrift med ansættelse af stadig flere statstjenestemænd på de private erhvervsdrivendes bekostning.

Jeg vil indlede med et lokalt eksempel, der i den egn, jeg repræsenterer i dette ting, har vakt ikke ringe og berettiget opsigt. Det drejer sig om det lille socialdemokratiske-kommunistiske flertal i Kolding byråd, der med trafikministerens velsignelse har fået gennemtrumfet statsdrift af rutebilerne i Kolding sydbaners opland, til trods for at ikke alene det borgerlige mindretal i byrådet, som udgør næsten halvdelen af byrådets medlemmer, men tillige også amtsrådet og de i sagen interesserede ni landkommuner bestemt har modsat sig, at koncessionerne blev overdraget til statsbanerne. Det er et direkte overgreb, der her har fundet sted, et overgreb, som den ansvarlige trafikminister har begået overfor en landsdels store flertal, fordi han ikke har kunnet modstå det pres, han har været udsat for fra menigsfællers og kommunisters side. Jeg skal i denne forbindelse ganske se bort fra, at socialdemokraterne i Kolding byråd, som tid efter anden leverer bidrag til talestrømmen om det gode forhold mellem land og by, i handling har sat sig ud over denne tale. Det var vel ikke andet end, hvad man kunne vente, fordi der er brist i den klogskab, man skulle vise, når det drejer sig om hensyntagen til byens bedste og største opland.

Lad det nu være, hvad det være vil. Men en minister, en ansvarlig minister burde være hævet over de lokale partipolitiske synspunkter og tage et mere retsindigt hensyn, navnlig da det ikke alene er Kolding by, men i endnu større grad befolkningen i de pågældende landkommuner, der skal danne det økonomiske grundlag for driften af de pågældende ruter. Jeg tillader mig